

statečně přesných a podrobných úvahách byli odpověděli jen tím způsobem, jakým dali svému přesvědčení výraz v souhrnu odpovědí na hlavní otázky č. VI. až XXXV. Jak dovozeno, jsou obě výtky zmateční stížnosti bezdůvodny; ohledně výtky opřené o čís. 6 Šu 344 tr. ř. nedostává se nad to stížnosti ani povšechného předpokladu předposledního odstavce Šu 344 tr. ř., jelikož není pochybnosti o tom, že vytykaná úprava otázek, i kdyby byla porušila (čemuž tak není) předpis Šu 318 tr. ř., nemohla na konečné rozhodnutí účinkovati směrem obžalovaným nepříznivým. Slušelo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnutí.

Čís. 2276.

Nepodání námitek proti výhradě práva vlastnického ve faktuře znamená souhlas s touto výhradou.

Vlastnictví ke komisionímu zboží může komitent nabytí i pozdějším prohlášením (uznáním) komisionářovým.

V případě prodeje takového zboží jest kupní cena, pokud nepřevyšuje cenu dodatelem účtovanou, pro komisionáře »cizí věcí svěřenou« ve smyslu Šu 183 tr. zák.

Subjektivní skutková podstata zpronevěry.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Zm II 498/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 2. září 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák., zrušil však rozsudek první stolice podle Šu 290 tr. ř. a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, napadajíc rozsudek první stolice jen, pokud uznává stěžovatele za vinna zločinem zpronevěry, namítá podle Šu 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., že zjištěné skutečnosti nenaplňují pojem zpronevěry v zákonné známce svěřením, ježto v případě Antonína Ž-ého nepřijal stěžovatel výslovně výhradu práva vlastnického v účtu Ž-ého učiněnou a firma A. nemohla nabytí vlastnictví ke zboží jsoucím v držení stěžovatele jakožto vlastníka pouhým uznáním, vysloveným v dopise stěžovatelově. K námitce nelze přisvědčiti. Vůli možno projevití netoliko výslovně, slovy a znamením všeobecně přijatými, nýbrž i mlčky, takovými činy, které za uvážení všech okolností neponechávají rozumného důvodu k pochybnostem o tom, že jimi bylo projevováno určité rozhodnutí vůle (§ 863 obč. zák.). Přijetí za podmínek anebo výhrad pokládá se za odmítnutí návrhu, spojené s návrhem novým (čl. 322 obch. zák.). S těchto hledisek jest správným závěr nalézacího soudu, že nedošlo ani k ústnímu, ani k jinému ujednání kupní smlouvy mezi stěžova-

telem a Ž-ým, nýbrž jen ku komisi. Stěžovatel objednal zboží v rozsahu pozdějších dodávek Ž-ého, přislubuje zaplacení do lhůty v dopisech jeho naznačené. Ž-ý mu sice zboží zaslal, avšak zaslal mu současně se zbožím faktury opatřené doložkou, že zboží zůstane až do úplného zaplacení majetkem dodatele Ž-ého. Pro tuto výhradu bylo zasílání a fakturování zboží odmítnutím návrhu stěžovatelova, by mu zboží v objednávce naznačené bylo prodáno (na pevný účet) s určitou lhůtou k zaplacení kupní ceny, a současnou nabídkou, by stěžovatel vzal zásilky do prodejní komise jako zboží i na dále až do zaplacení Ž-ému vlastní. Uváží-li se události ty s hlediska objektivního, se stanoviska, jaký tu byl právní poměr stěžovatele k Ž-ému ohledně zboží jím stěžovateli zasláního, nepřipouští zjištěné jednání stěžovatelovo, že námitky proti fakturám nepodal a zaslání mu zboží přijal, nežádne pochybnosti o tom, že se jím mlčky projevuje vůle stěžovatelova, že přistoupil na návrh Ž-ého, převzal zboží jím zaslání do komise a drží je na dále (za účelem jeho prodeje) jako věc cizí, jako majetek Ž-ého, jehož vlastnictví zanikne teprve v okamžiku, až je stěžovatel Ž-ému zúplna zaplatí, tudíž jako věc svěřenou. V druhém případě firmy A. byla mezi zástupcem firmy a stěžovatelem ústně ujednána smlouva dodací (kupní) na úvěr bez výhrad vlastnictví. Zaslání zboží firmou stěžovateli bylo plněním této smlouvy, z jejíhož rámce firma dodatečnou výhradou vlastnictví jednostranně vykročiti nemohla. Výhrada po právoplatném ujednání kupní smlouvy teprve ve faktuře vyslovená neměla právního účinku a nenutila stěžovatele ani k námitkám proti ní. Převzetím zasláního zboží nabyl stěžovatel z důvodu předchozí kupní smlouvy vlastnického práva ke zboží. Avšak nebylo závady, by právo vlastnické nebylo dodatečně převedeno zpět z osoby stěžovatelovy na firmu A., arciť jen pokud stěžovatel ještě zboží neprodal a je držel. Zpětný převod se stal dopisem stěžovatelovým z 24. dubna 1924, přesněji projevem v něm obsaženým, že uznává vlastnictví firmy A. Tímto projevem došlo ke shodě vůle stěžovatelovy s vůlí firmy, projevenou vůči stěžovateli předchozím dopisem, že zboží jest až do zaplacení jejím majetkem, tudíž ke smlouvě o převod vlastnického práva, již byl dán důvod k nabytí zboží firmou po rozumu §u 424 obč. zák. Odevzdání a převzetí stalo se po rozumu §u 428 obč. zák. prohlášením v dopise stěžovatelově obsaženým, že uznává vlastnické právo (firmy A.). Neboť dlužno v těchto slovech shledati projev vůle stěžovatelovy, že zboží firmou mu zaslání chová na dále jménem (v zastoupení) firmy. Od okamžiku tohoto prohlášení bylo tedy zboží, o které jde, věcí pro stěžovatele cizí, toliko se souhlasem vlastníka v jeho skutečné moci se nalézající, to jest statkem svěřeným. Stížností popřená známka objektivní skutkové podstaty, pojem »svěřený statek« je skutečnostími v rozhodovacích důvodech první stolice zjištěnými při správném výkladu zákona opodstatněna, takže jest stížnost bezdůvodna a slušelo ji zavrhnutí.

Avšak rozsudek první stolice je stížen zmatkem, který stížností není vytýkán. Rozhodovací důvody neuvažují totiž o subjektivní stránce zpronevěry a nezjišťují, že si byl stěžovatel vědom protiprávnosti svého závadného jednání, jež shledává nalézací soud zřejmě již v samotných

prodejích stěžovatelových. Úvah a přesného zjištění bylo zapotřebí v tomto směru tím více, že se obžalovaný hájil v případě Ž-ého výslovně tím, že si nevšiml, že na faktuře stálo, že firma jest majitelem zboží až do úplného zaplacení, a i v případě firmy A. nepřiznal se obžalovaný k tomu, že věděl, že jedná proti příkazu vlastníka zboží protiprávně, prodá-li je, aniž před prodejem a nebo současně s ním firmě zaplatí, co mu na zboží vyúčtovala. Nedošlo-li však v rozhodovacích důvodech ku zjištění vědomí obžalovaného o protiprávnosti jeho jednání, není odsuzující výrok opodstatněn zjištěnými skutečnostmi po stránce subjektivní, takže rozsudek spočívá v této části na nesprávném použití zákona a jest zmatečným podle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., to tím více, že rozsudek co do zboží od Ž-ého pocházejícího neobsahuje ani zjištění, tím méně náležité rozvedení a odůvodnění ve směru přivlastnění si ho a za sebou zadržetí. Jelikož bylo zákona nesprávně použito odsuzujícím výrokem v neprospěch obžalovaného, bylo podle Šu 290 tr. ř. postupovati tak, jakoby byl doličený zmatek stížností uplatněn, a uznati, jak se stalo, jelikož pro nedostatek subjektivních zjištění nelze rozhodnouti již ve věci samé. Dlužno podotknouti, že přes slovné znění zmíněných výhrad prodej sám o sobě sotva se přičil předpokladům dodatelů a účelu, za jakým obžalovanému zboží zaslali. Dodatelé nemohli býti v pochybnostech o tom, že obžalovaný žádá zásilky zboží za účelem obchodování a že teprve dalším prodejem zboží opatří si prostředky, jimiž dodatelům zásilky zaplatí. Správnému hodnotění vztahů mezi stěžovatelem a dodatelem vyhoví proto spíše výklad jich v ten smysl, že dodatelé souhlasili s prodejem i před úplným zaplacením, a že předpokládali a důvěřovali obžalovanému v tom směru, že pak vstoupí výtěžek obžalovaným docílený na místo zboží, za něž ho docílil, jinými slovy, že obžalovaný, prodávaje zboží, dodatelům nezaplacené, přijme od svých odběratelů kupní ceny jen jako zmocněnec a v zastoupení dodatele, a podrží tuto částku se souhlasem osoby k ní oprávněné a k přijetí jejímu ho zmocnivší jako statek cizí, jímž — pokud není vyšší, než cena dodatelem započítaná — nesmí nakládati jinakým způsobem než odvedením dodateli. Při takovém výkladu příčin svěření a vůle súčastněných osob podle předpisu Šu 914 obč. zák. a článku 278 obch. zák. bylo by předmět zpronevěry správně shledati ve výtěžku, jehož obžalovaný docílil prodejem zboží mu svěřeného a nikoliv ve zboží samém.

Čís. 2277.

Nedostatek celkového zjištění skutkového stavu nezakládá zmatečnosti (§ 281 čís. 5 tr. ř.), jsou-li bezvadně zjištěné okolnosti, jichž se rozsudek dovolává na vyloučení objektivní skutkové podstaty (viny), takového rázu, že by vezdy musely vésti k sprostění (§ 270 čís. 5 tr. ř.).

Beztrestné (dobrovolné) ustoupení od trestného činu jest možno jen při pokusu, nikoliv při dokonaném deliktu.

Dokonaný zločin ve smyslu Šu 214 tr. zák. zakládá již pouhé snažení se (snaha), by vyjevení zločinu (vypátrání pachatele) bylo překaženo nebo stíženo, je-li projeveno určitým pozitivním činem.